

מ"ת 954/06/14 - גיא יעקובי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 954-06-14 מדינת ישראל נ' גיא(אסיר)

בפני כב' השופט אהרן האוזרמן
המבקש: גיא יעקובי
ע"י ב"כ עוה"ד איתן סטולר
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד פקד לירז נבו

מדור תביעות את"ן ת"א, מ"י

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר, בעתירה לאפשר למבקש הקלה בתנאי מעצר הבית המלא בו הוא מצוי, על מנת לאפשר לו יציאה לעבודה וחלון "התאווררות".

ביום 03.06.14 נתפס המבקש בכף כשהוא חשוד בנהיגת רכב בשכרות, הנלמדת הן ממבחני הביצוע שנערכו לו במקום והן מבדיקת נשיפה שמסר, בה התקבלה תוצאה של 565 מק"ג אלכוהול בליטר אויר נשוף. בנוסף נחשד המבקש בכך שנהג ברכב כאמור בהיותו פסול מנהיגה על פי גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בת"א, שניתן בנוכחותו (ועל פי הסדר טיעון) ביום 04.05.14, כחודש בלבד לפני כן. ועוד חשוד המבקש בכך שרישיון הנהיגה שלו פקע ונהג ללא ביטוח בתוקף.

המבקש נעצר במקום על ידי השוטרים, ומעצרו הוארך מעת לעת על ידי ביהמ"ש, עם הגשת כתב אישום ובקשה למעצר עד לתום ההליכים. ביום 29.06.14 לאחר שנתקבל תסקיר מעצר מידי שירות המבחן, שוחרר המבקש בהחלטת ביהמ"ש, בחלופת מעצר למעצר בית מלא בפיקוח ובערבויות.

כיום כחודש וחצי לאחר שהושם בחלופת מעצר, ולמעשה יותר מחודשיים וחצי לאחר מעצרו (ביום המקרה) הוגשה הבקשה כאמור בפתיח. ב"כ המבקש, פונה לביהמ"ש בבקשה לעיון חוזר, ועותר לשחרור המבקש בשעות היום, לצורך עבודה במשרד תיווך שהוא עסק משפחתי, בו עובדים גם אחיו ו-2 הוריו של המבקש, שנמצאו מפקחים ראויים לצורך פיקוח עד כה על המבקש, במעצר בית מלא.

הבקשה נתמכת הן בחלוף הזמן ממעצרו (2.5 חודשים) ומהחלטה האחרונה (1.5 חודשים) ובמיוחד נוכח מצבו האישי והנפשי של המבקש. לעניין זה הוצגו בפני תעודות מומחים בתחום בריאות הנפש, שצורפו לבקשה, המעידים על טיפול נפשי פסיכולוגי שעובר המבקש בימים אלו עקב קשייו. המסמכים הוצגו במקביל גם לתובעת באולם ביהמ"ש, ואיני מוצא מקום לפרט מעבר לכך את תכנם בשל השמירה על צנעת הפרט של המבקש ונוכח רגישות המידע האישי והמשפחתי המופיע בו.

המבקש עצמו התייצב בביהמ"ש יחד עם הוריו, וניכר כי למבקש משפחה חמה ותומכת המלווה אותו גם בתקופת מעצרו, ומהווה עבורו משענת.

ביהמ"ש הביע המבקש חרטה על מעשיו והתנצל בפני הוריו ומשפחתו על הצער הבושה והקשיים שגרם להם בהתנהגותו. המבקש ציין באולם ביהמ"ש בפה מלא כי הוא מבין כיום כי הוא סובל מבעיה בכל הנוגע לשתיית אלכוהול ולדבריו, הנתמכים באישורים שהציג, הוא נמצא בטיפול פסיכולוגי ובטיפול פסיכותרפיה במקביל, ומקפיד מאז שחרורו ממעצר להתייצב לטיפולים הנ"ל באופן פרטי, 3 פעמים בשבוע.

אכן ככלל מקומם של שיקולי שיקום של הנאשם לבוא במסגרת איזון השיקולים בגזר הדין ולא במסגרת החלטות בעניין הליכי מעצר, ואולם מצאתי כי יש מקום לפתוח פתח לעניין זה למבקש ולו על מנת לשדר לו מסר מחזק ולעודדו בכיוון זה.

ב"כ המשיבה התנגדה בתוקף לשחרור המבקש ממעצר בית מלא, ולו לצורך עבודה או למספר שעות "התאווורות", תוך שהיא מדגישה בדבריה את חומרת העבירה, את התוצאה הגבוהה של אלכוהול שנמדדה בעת בדיקת המבקש ב"ינשוף" ואת העובדה כי מדובר בעבירת שכרות לכאורה שלישית, באשר למבקש 2 הרשעות קודמות בעבירה זהה (מהשנים 2010 ו-2012), וכן הפעם נהג המבקש בנוסף גם בזמן פסילה.

התובעת הדגישה בצדק כי כנגד המבקש תלויים ועומדים 2 עונשי מאסר מותנה ברי הפעלה, בגין עבירות השכרות הקודמות, של 4 ו-12 חודשי מאסר.

ב"כ המשיבה מפנה לבקשת המעצר המקורית, לחומרת האירוע העולה ממנה ומכתב האישום וכן טוענת כי מסוכנותו של המבקש נלמדת במיוחד מהעובדה כי 2 מאסרים מותנים, לא הרתיעו אותו.

ב"כ המשיבה טוענת לשיטתה כי המבקש אינו ראוי לאמון מצד ביהמ"ש וכי לא ניתן לבטוח בו כי יכבד החלטת ביהמ"ש, נוכח הסתבכותו החוזרת במעשיו הפליליים כמתואר.

בנוסף לשיטתה מאז ניתנה החלטה אחרונה על ידי ביהמ"ש בעניין המעצר (29.06.14) - לא חלף "זמן ניכר" ולא "השתנו הנסיבות" בהם ניתנה ההחלטה, ולפיכך לא התקיימו העילות המנויות בחוק לקיומו של "דין חוזר" בהחלטה.

המשיבה, מתנגדת לכל "כרסום" נוסף לשיטתה, בחלופת המעצר.

השיקולים הרלוונטיים: מידת הפגיעה ומידת האמון - בנאשם:

נקודת המוצא בכל דיון מסוג זה, הינה כי הליך המעצר בשום מקרה אינו נועד להוות "מקדמה" על חשבון העונש. מטרתו של המעצר היא מניעתית, ובמקרה שבפני נבחנת מטרתו המניעתית של המעצר - בכל הנוגע למניעת הסיכון ההסיכוי כי המבוקש ינהג ברכב, עד לתום ההליכים.

בעמ"ת **41528-06-14** פליישר נ' מ"י, כב' הש' אבי זמיר, כתב בעניין דומה:

" שיקולים דוגמת "מכת מדינה" אינם מהווים עוד חלק מדיני המעצרים. אין אנו מצויים כרגע בשלב גזירת הדין; השיקולים שיש לשקול אינם שיקולים של הלימה או הרתעת הרבים, אלא שיקולים מניעתיים, קרי: מהי מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם הספציפי שמדובר בו ומהו האמצעי המידתי והראוי על מנת לאיינה".

השאלה העומדת בבסיס הדיון שבפני לטעמי, היא למעשה שאלה כפולה: הראשונה מתייחסת לעצם הפגיעה בחירותו של המבוקש. השנייה היא שאלה של מידת האמון שניתן לתת במבוקש, והאם ובאילו אמצעים ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו בנהיגה.

התשובה לשאלה הראשונה - עד כמה ניתן לפגוע בחירותו של המבוקש, או עד היכן גובר האינטרס הציבורי, על זכויות היסוד של המבוקש לחירות ולחופש התנועה - קיימת למעשה בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים ובפסיקה ענפה של בתי המשפט, והכללים במקרים אלו ידועים ומקובלים. על ביהמ"ש למצוא בכל מקרה ומקרה את האיזון הנכון בין המסוכנות הנובעת בנהיגת רכב לבין הפגיעה בחירותו של המבוקש, ולשאוף לאיין את המסוכנות בכל דרך שאינה פוגעת בחירות המבוקש.

אף ל"חלוף הזמן" - היינו הזמן בו נמצא המבוקש במעצר או בחלופת מעצר (במעצר בית), יש השלכה לקביעת רמת הפגיעה המותרת בחירות ובפרנסה, וכן למלאכת האיזון בין האינטרסים כאמור.

בבש"פ **6286/06** פלוני נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2012), נקבע ע"י כב' הש' מ. חשין:

" נראה כי הקביעה שעבר "זמן ניכר" מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ"ניכר" בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו

בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות."

אשר לשאלה השנייה, והיא הערכת האפשרות לתת אמון במבקש - הרי ששאלה זו מצריכה דיון בכל מקרה ומקרה לגופו. על בית המשפט לבדוק במקרה זה, האם ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמבקש בנהיגה, למשל ע"י פסילת רישיון הנהיגה, הוראה על מעצר בית חלקי, פיקוח צמוד, אזוק אלקטרוני, והטלת ערבויות נוספות. הבסיס להחלטה הוא התרשמות בית המשפט אם ניתן לתת אמון במבקש כי יכבד את החלטת ביהמ"ש ולא ינהג כלל ברכב, עד סיום ההליכים.

בפסיקה רבה של בתי המשפט, נמצא כי בנסיבות דומות ואף חמורות מאלו של המבקש, אכן הסתפק ביהמ"ש כל אימת שמצא לתת אמון בחשוד, בפסילת רישיון הנהיגה ובערבויות הולמות.

כך למשל:-

בעמ"ת **44763-04-12 מ"י נ' גיל חתוקה**, בהחלטת כב' הש' ציון קאפח, בשכרות בפעם השלישית, לאחר שנמצאו אצל העורר 575 מק"ג בנשיפה, הביע ביהמ"ש עמדתו כי גם במקרה חמור מעין זה, ראוי להגביל את מעצר הבית לחודשיים, שיהיו לצורך חשבון נפש של הנהג, בקבעו כי:-

" אין כל אינדיקציה שהמשיב ינהג בזמן פסילה. יש לזכור כי בנהיגה מצויה מסוכנותו."

וכן כי:-

" עם זאת, הותרת המשיב בטל וחסר מעש לא תשרת איש. נראה לי כי בחלוף חודשיים ניתן להגיש בקשה לעיון חוזר שתכליתה יציאה לעבוד תחת פיקוח"

בעמ"ת **44540-11-10 יוני גרוס נ' מ"י, כב' הש' ד"ר עודד מודריק**, במקרה בו העורר נהג בשכרות עת תלוי ועומד כנגדו תיק שכרות נוסף, קבע כי מאחר ומשפטו של העורר צפוי להמשך מספר חודשים אין הצדקה למעצר בית בלתי מוגבל בזמן וניתן להסתפק במעצר בית של 30 ימים, יחד עם פסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים והטלת ערבויות נוספות.

הש' מודריק קובע כי: **"במצב דברים כזה נראה לי שמעצר בית לתקופה כל כך ארוכה הוא בגדר החלטה מכבידה מאד וספק נחוצה"**.

בעמ"ת **40221-07-11 שניר מזרחי נ' מ"י**, נהג העורר בשכרות, למרות תיק שכרות נוסף התלוי ועומד כנגדו, סרב לבדיקת דם, לאחר שגרם לתאונה עצמית עת לא ציית לאור אדום, עלה עם אופנוע על אי תנועה חצה לרוחב מעבר החצייה ואף ניסה לאחר התאונה להימלט רגלית מהמקום, כל זאת כאשר תלוי ועומד כנגדו עונש של 6 חודשי מאסר וכן עברו התעבורתי מכביד.

ביהמ"ש המחוזי בת"א, כב' הש' דניה קרת-מאיר קבעה כי אכן מדובר ב"פצצה מתקתקת". עם זאת, בערר על החלטת בימ"ש קמא שעצר את העורר במעצר בית מלא, ביהמ"ש המחוזי סקר פסיקה במקרים דומים, והגיע לכלל מסקנה כי ניתן וצריך לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר בדרך של פסילתו עד לתום ההליכים, ושחרר אותו ממעצר בית ומאיזוק אלקטרוני.

ביהמ"ש מביא בהחלטתו מקרים קודמים שעלו בפסיקה, הנראים להיות חמורים ביותר של נהיגה חוזרת בשכרות, סמים וגרם ת"ד - ומצא כי בכולם קבעו שופטי ביהמ"ש המחוזי כי ניתן לאיין את המסוכנות ללא מעצר בית, והסתפקו בפסילת רישיון הנהיגה עד לתום ההליכים והטלת ערבויות.

בעמ"י **22737-01-10** בן ציון נ' מ"י, בהחלטת כב' הש' חיותה כחן, שוחרר ממעצר בית העורר החשוד בסירוב לבדיקת שכרות, שבעברו שכרות קודמת, וגרם לת"ד עת בנו בן השש עמו ברכב. ביהמ"ש קבע:-

" השאלה היא האם בשלב הביניים, עד שיסתיים בירור דינו יש להגביל את חירותו על מנת לאיין את המסוכנות ..., מאחר והמשיב מעולם לא נהג בזמן פסילה, יש בהגבלת נהיגתו כדי לאיין את המסוכנות ואין צורך בהחזקתו במעצר בית, דבר שעלול לפגוע בצורה חמורה בחירותו מעבר למידה הנדרשת."

בע"ח **34728-08-10** יוחנן יעקב נ' מ"י, בהחלטת כב' הש' יהודית שבח, במקרה של נהג משאית הנחשד בנהיגה תחת השפעת סמים, כשלחובתו עבר פלילי ושימוש חוזר בסמים, קבע ביהמ"ש:-

" השאלה האם ניתן לסמוך על העורר כי יקיים את החלטת ביהמ"ש וימנע כליל מנהיגה, בשים לב לעובדה כי הוא מתפרנס מעבודתו כנהג חלוקה."

ביהמ"ש לאחר שבחן את נסיבותיו האישיות של העורר הגיע לכלל מסקנה כי ניתן לתת אמון כאמור והעורר שוחרר ממעצר הבית בערבויות ובפסילת רישיונו עד תום ההליכים.

בבש"פ **3449/14** יונתן מור נ' מ"י, בהחלטת כב' הש' דנציגר, בעניינו של נאשם שהודה והורשע בעבירה של נהיגה בפסילה, לצד עבר פלילי מכביד, הורה ביהמ"ש העליון להחזיר הדין לבימ"ש קמא על מנת לקבוע תנאי מעצר בית לילי ותנאים ליציאת העורר לעבודה לאחר שהעורר היה נתון כ-3 וחצי חודשים במעצר בית. בית המשפט העליון עמד על החשיבות לאפשר למי ששוחרר לחלופת מעצר, לתקופה הנמשכת, לעבוד ולפרנס עצמו זאת במיוחד נוכח התקופה הצפויה עד לסיום הדין.

שיקולי פרנסה ויציאה לעבודה של המבקש:

לעניין שינוי תנאי מעצר ב"עיון חוזר" משיקולים של פרנסה ויציאת החשוד לעבודה, קבעה כב' הש' (כתוארה אז) עדנה ארבל בבש"פ **2857/06** אליהו ממנ נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2006), כי:

" ההכרה בחשיבות יכולתו של אדם להתפרנס ולדאוג לצרכי מחייתו מלמדת אותנו, כי אף כשמדובר בנאשם המשוחרר לחלופת מעצר, יש לנסות, במקרים הראויים, לבחון את אפשרות השתלבותו במסגרת עבודה, אשר תבטיח לו פרנסה ותעסוקה. זאת, כמובן, בכפוף לכך שלא יהיה בכך משום פגיעה באינטרס ציבורי סותר. לפיכך, במידה וניתן להשיג את תכלית חלופת המעצר גם כשהנאשם יוצא לעבוד, תוך הבטחה כי אין ביציאתו לעבוד משום סכנה לציבור או אפשרות לפגיעה בתקינות ההליך המשפטי נגדו, במקרה המתאים יהא ראוי לאפשר זאת."

בבש"פ 8369/09 משה בצר נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2009), חזרה כב' הש' ארבל על הדברים והוסיפה:

" יציאה לעבודה עונה הן על האינטרס הפרטי של הנאשם - יכולתו להעסיק את עצמו בתקופה זו ואף לדאוג לפרנסתו ולפרנסת משפחתו; אך עונה היא גם על האינטרס הציבורי במקרים רבים, שכן תנאי מעצר בית לאורך תקופה ארוכה עלולים לגרום לתסכול ולבטלה ולהוביל להפרת תנאי השחרור ולביצוע עבירות נוספות."

בבש"פ 3611/10 עימאד רמל נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2010), נאמר:

" יש לזכור כי מדובר בבחור צעיר אשר יש חשש כי העדר התעסוקה, וזאת ללא קשר לצורך כלכלי כלשהו, יביא אותו לכיוונים לא רצויים, וכבר נאמר כי "סוף הבטלה לעורר עוון" (אבות דרבי נתן, נוסחא ב, פרק ל"ב)."

[ראה בנוסף גם: בבש"פ 2701/13 זועבי נ' מ"י] [פורסם במאגרים] (01.08.13); בבש"פ 2748/10 מלכה נ' מ"י [פורסם במאגרים] (15.04.10).

דין:

סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים מחייב את ביהמ"ש לבחון בכל מקרה לגופו האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופת מעצר, שפגיעתה בחירות המשיב הינה פחותה.

בנוסף ההלכה היא מפתחו של ביהמ"ש העליון כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה אלא במקרים חריגים בלבד וזאת באותם מקרים כאשר קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב.

פסיקת בתי המשפט כאמור, מנחה בנוסף את בתי המשפט לתעבורה כי כעקרון יש להשתמש למניעת מסוכנות בנהיגה, בכלי של פסילת רישיון הנהיגה עד לתום ההליכים, ובהטלת ערבויות מתאימות. זהו העיקרון הבסיסי, שמטרתו הבטחת חירות הפרט.

בית המשפט יפעל בהתאם לכלל זה ובלבד שישתכנע כי ניתן לתת אמון בחשוד כי יכבד את החלטת בית המשפט ולא יוסיף וינהג ברכב.

לאחר שהאזנתי לטיעוני הצדדים, מצאתי כי במקרה דנן, אוכל לתת אמון במבקש כי לא יפר את החלטתי ולא ינהג כל עוד הינו פסול ועד לסיום ההליכים בתיק זה, וזאת אף אם ישוחרר בשעות היום בלבד, למספר שעות לצורך תעסוקה או "התאוורות", ובהיותו כל העת תחת פיקוח.

אני מוצא בנוסף, כי בחלוף כ- 2.5 חודשים מהמעשה, וכחודש וחצי מאז שוחרר למעצר בית - עצם חלוף הזמן הינו בנסיבותיו הספציפיות של נאשם זה, עילה מספקת לעיון חוזר בחלופת מעצרו.

יתירה מכך אני סבור, במיוחד לאחר שהאזנתי למבקש, כי עצם מעצרו ביום המקרה לראשונה בחייו החזקתו במעצר בפועל בבית המעצר משך כ- 26 ימים [עד לקבלת תסקיר מעצר], היותו עצור במעצר בית מאז, כמו גם עצם ניהול הליכי המעצר כנגדו, מהווים עבור המבקש גורם מרסן וממתן.

המבקש הודה בביהמ"ש מיזמתו כי יש לו בעיית שימוש לרעה באלכוהול, וכי הסתבכותו נובעת מכך. המבקש הציג בביהמ"ש אישורים מפסיכולוג וממטפל בפסיכותרפיה.

בחוו"ד מומחה שערך הפסיכולוג ד"ר אורי פ. מילר העריך המטפל כי: "...אני רואה סיכויים טובים שהוא יצליח לתפקד תוך שמירה על החוק גם לאחר שחרורו ממעצר הבית בו הוא נמצא היום".

הפסיכותרפיסט מר רן טלץ (עו"ס קליני), המטפל המבקש מחודש ינואר 2014 [עוד קודם לאירוע] - כתב לביהמ"ש: **"נכון לזמן זה נראה שגיא מגיב באופן חיובי לטיפול, מגלה בו אמון ..."**.

ועוד - **"אני סבור כי בזמן הקרוב יהיה ניתן לשקול אפשרות שבה גיא יוכל לממש עצמו באופן משמעותי יותר בתחום המקצועי ... באמצעות עבודה גם מחוץ לבית ...אני סבור שלמעבר הדרגתי ממעצר בית מלא לתנאים של פיקוח פחות הדוק..., יש משמעות רבה בכדי לעמוד אחר יכולותיו והשיפור במצבו לאורך זמן."**

לדברים אלו יש להוסיף את העובדה שמשפטו של המבקש טרם החל. המבקש כפר בתיק העיקרי וכרגע לא ברור מתי יסתיים. נוכח עומס היומנים צפוי המשפט ככל הנראה, להתארך עוד זמן ניכר.

שיקול מכריע נוסף להחלטתי לקיים עיון חוזר בחלופת המעצר, הוא התרשמותי ממצבו האישי הנפשי והמשפחתי של המבקש. מפאת צנעת הפרט אינני מוצא להרחיב ולפרט בנקודה זו, אולם אציין כי לאחר שהופיעו בפני הנאשם והוריו, וכן על פי חוות דעת אנשי המקצוע בתחום בריאות הנפש שהוצגו כאמור, מצאתי כי אין כל טעם בכך שהמבקש, בחור צעיר, ישב בביתו מובטל מכל מעשה, עד לסיום ההליכים בתיק. ראוי הרבה יותר לאפשר לו לצאת לעבודה למספר

שעות בכל יום בפיקוח צמוד והדוק של מפקחים שאושרו בעבר על סמך בדיקתם בידי שירות המבחן.

יש לזכור כי בכך תמנע מהמבקש הבטלה כפי שנאמר - "סוף הבטלה לעורר עוון" (ציטוט מדברי רבן שהובאו בבש"פ 3611/10 לעיל).

עיון חוזר בחלופת מעצר כרוך תמיד בנטילת סיכון להישנות ההתנהגות העבריינית המיוחסת למבקש. בנסיבות דנן, לדעתי מדובר בסיכון סביר ושיש מקום לקחתו. אני סבור כי ניתן להפחית את הסיכון ע"י פסילת רישיון הנהיגה של המבקש, פיקוח מתאים, והערבויות שכבר הוטלו.

סיכום והחלטה:

לאור כל האמור, אני מורה כדלקמן:

1. **מורה על העתקת מקום מעצר הבית של המבקש, בימים א-ה בין השעות 09:00 ל- 17:00 וביום ו' בין השעות 09:00 ל- 13:00 למשרד "יעקובי" ברחוב פיינשטיין 18 בתל אביב. המבקש ישהה כל העת במקום מעצרו זה בליווי ובפיקוח של 2 מפקחים (במקום אחד) מבין המפקחים שאושרו על פי ההחלטה המקורית של כב' הש' דן סעדון מיום 29.06.14.**

למען הסר ספק בימים א-ה בין השעות 17:00 ל- 09:00 וכן מיום ו' בשעה 13:00 ועד ליום א' בשעה 09:00 - ישהה המבקש במעצר בית מלא בבית הוריו ברחוב פיינשטיין 6 בתל אביב, בפיקוח מפקח אחד ובאותם תנאים שנקבעו בהחלטה הקודמת כאמור, ללא שינוי.

2. בנוסף על האמור, בימים א-ה בלבד, אתיר יציאתו של המבקש ל"התאוררות" למשך שעתיים בכל יום, בין השעות 10:00 ל- 12:00 כאשר תותר יציאתו ממעצר בית במשרד ברחוב פיינשטיין 18 בת"א, ובלבד שיהיה מלווה כל העת על ידי אָחיו מר אריה יעקובי ת.ז. 037591997 המאושר כמפקח על המבקש, בהחלטה הקודמת. היציאה ל"התאוררות" תהיה לצרכי העבודה במשרד, ומוגבלת בשעות כאמור.

3. כל הערבויות שנחתמו על ידי המבקש ועל ידי צדי ג' וכן הערבות במזומן שהופקדה על ידי המבקש ממשיות לחול כנגד עמידת המבקש בתנאים המגבילים ובמעצר הבית בשעות ובכתובות עליהן הורית בהחלטתי זו וכנגד התייצבותו של המבקש לדיונים בביהמ"ש.

4. **המבקש מוזהר כי כל הפרה של חלופת המעצר והתנאים המגבילים, עלולה להוביל לביטול**

חלופות המעצר, למעצרו, וכן להפעלת הערבויות שנמסרו.

5. צו עיכוב יציאה מהארץ שניתן כנגד המבקש ממשיך לחול.

6. למען הסר ספק, אני פוסל כעת את המבקש מנהיגה בכל כלי רכב וזאת עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.

מאחר והמשיבה בקשה בסיום הדיון היום (עוד בטרם ההחלטה) עיכוב ביצוע, אני מורה כי השינוי בתנאי חלופת המעצר ככל הנוגע להעתקת מקום המעצר מבית ההורים למשרד - יחל מיד.

בכל הנוגע ל- 2 שעות ה"התאווורות" עליהן הוריתי בימים א-ה, ניתן עיכוב ביצוע להחלטה עד ליום 24.08.14, לצורך הגשת ערר.

עם זאת, המשיבה תודיע לב"כ המבקש בכתב עד ליום 21.08.14 בשעה 12:00, אם אכן ברצונה להגיש ערר על ההחלטה.

ככל שתתקבל הודעה כי ערר כאמור לא יוגש - תכנס לתוקפה ההחלטה בנוגע לשעות ה"התאווורות" כאמור.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי בתל אביב כחוק.

מזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים ותודא טלפונית קבלתה.

ניתנה היום, כ"ב אב תשע"ד, 18 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.